

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Anna Owczarek (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej "H." w O.
przeciwko T. K., B. K., W. K., J. K., J. C.

i E. C.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 marca 2014 r.,

zażalenia pozwanych na wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 7 listopada 2013 r.

**oddala zażalenie, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania zażaleniowego sądowi wydającemu orzeczenie
kończące postępowanie w sprawie.**

Uzasadnienie

Spółdzielnia Mieszkaniowa „H.” w O. domagała się zasądzenia od pozwanych: B. K. i T. K. solidarnie kwoty 34.568,36 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 15 marca 2010 r. do dnia zapłaty, od pozwanych J. K. i W. K. solidarnie kwoty 32.991,28 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2006 r. do dnia zapłaty oraz od pozwanych E. C. i J. C. solidarnie kwoty 24.036,10 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 14 grudnia 2003 r. do dnia zapłaty tytułem uzupełnienia brakujących części wkładów budowlanych należnych powodowej Spółdzielni po ustaleniu ostatecznych kosztów budowy segmentu 2 budynku przy ul. P.7b w O., w którym położone są lokale spółdzielcze należące do pozwanych.

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w O. oddalił powództwo w całości, uwzględniając podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia roszczeń powoda.

Po rozpoznaniu apelacji powoda Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 7 listopada 2013 roku uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w O. do ponownego rozpoznania. W ocenie Sądu drugiej instancji Sąd Rejonowy błędnie przyjął przedawnienie dochodzonych przez powoda roszczeń i w konsekwencji nie rozpoznał istoty sprawy, co skutkowało koniecznością wydania w oparciu o art. 386 § 4 k.p.c. orzeczenia kasatoryjnego.

W zażaleniu wniesionym na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. pozwani zarzucili naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 118 k.c., § 4, 5 i 7 Regulaminu rozliczania kosztów inwestycji, ustalania członkowskiego kosztu budowy mieszkań, zasad wnoszenia wkładów i rozliczeń z tego tytułu oraz rozliczania kosztów budowy garaży i lokali użytkowych wybudowanych z indywidualnych środków członków SM H. z dnia 23 czerwca 1998 r., a także naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c. Wnieśli o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi, który wydał zaskarżone orzeczenie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 1¹ k.p.c. - w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz

niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 233, poz. 1381), która weszła w życie z dniem 3 maja 2012 r. - zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje stronie także w razie uchylecia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Stosownie do art. 386 § 4 k.p.c., poza wypadkami określonymi w § 2 i 3, sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko zgodnie z którym do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony pozwanej, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 r. II CKN 897/97, OSNC 1999/1/22, z dnia 15 lipca 1998 r. II CKN 838/97, LEX nr 50750; z dnia 3 lutego 1999 r., III CKN 151/98, LEX nr 519260; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, OSP 2003 nr 3, poz. 36; z dnia 21 października 2005 r. III CK 161/05, LEX nr 178635.; z dnia 12 listopada 2007 r., I PK 140/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 2). Taka sytuacja zachodzi w rozpoznawanej sprawie, skoro Sąd drugiej instancji, odmiennie niż Sąd Rejonowy, przyjął, że nie doszło do przedawnienia roszczeń dochodzonych przez Spółdzielnię. Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania znajduje więc oparcie w art. 386 § 4 k.p.c. W nawiązaniu do sformułowanych w zażaleniu zarzutów procesowych i materialnoprawnych kwestionujących stanowisko Sądu Okręgowego co do braku przedawnienia roszczeń Spółdzielni trzeba wskazać, że przewidziane w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. zażalenie jest skierowane przeciwko orzeczeniu kasatoryjnemu, a więc ocenie Sądu Najwyższego w wyniku zażalenia może być poddany jedynie ewentualny błąd sądu odwoławczego przy kwalifikowaniu określonej sytuacji procesowej jako odpowiadającej powołanej przez Sąd drugiej instancji podstawie orzeczenia kasatoryjnego, przewidzianej w art. 386 § 4 k.p.c. Ustawowe przesłanki uchylenia

orzeczenia Sądu i instancji zostały zakreślone wąsko, stąd w przypadku wniesienia zażalenia kognicja Sądu Najwyższego ogranicza się do skontrolowania, czy istotnie doszło do nierozpoznania istoty sprawy lub też czy faktycznie istnieje w realiach rozpoznawanej sprawy konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2012 r., I CZ 136/12, niepubl.). Dokonana kontrola ma charakter czysto procesowy, bez wkraczania w kompetencje Sądu meriti. Środek odwoławczy unormowany w art. 394¹ § 1¹ k.p.c., przy całej swojej specyfice, pozostaje zażaleniem, więc środkiem przy użyciu którego rozstrzygane są kwestie procesowe, a nie materialnoprawne. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2012 r., IV CZ 147/12, niepubl., z dnia 9 listopada 2012 r., IV CZ 156/12, niepubl.).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c. orzekł jak w sentencji, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego orzeczeniu kończącemu postępowanie w sprawie.